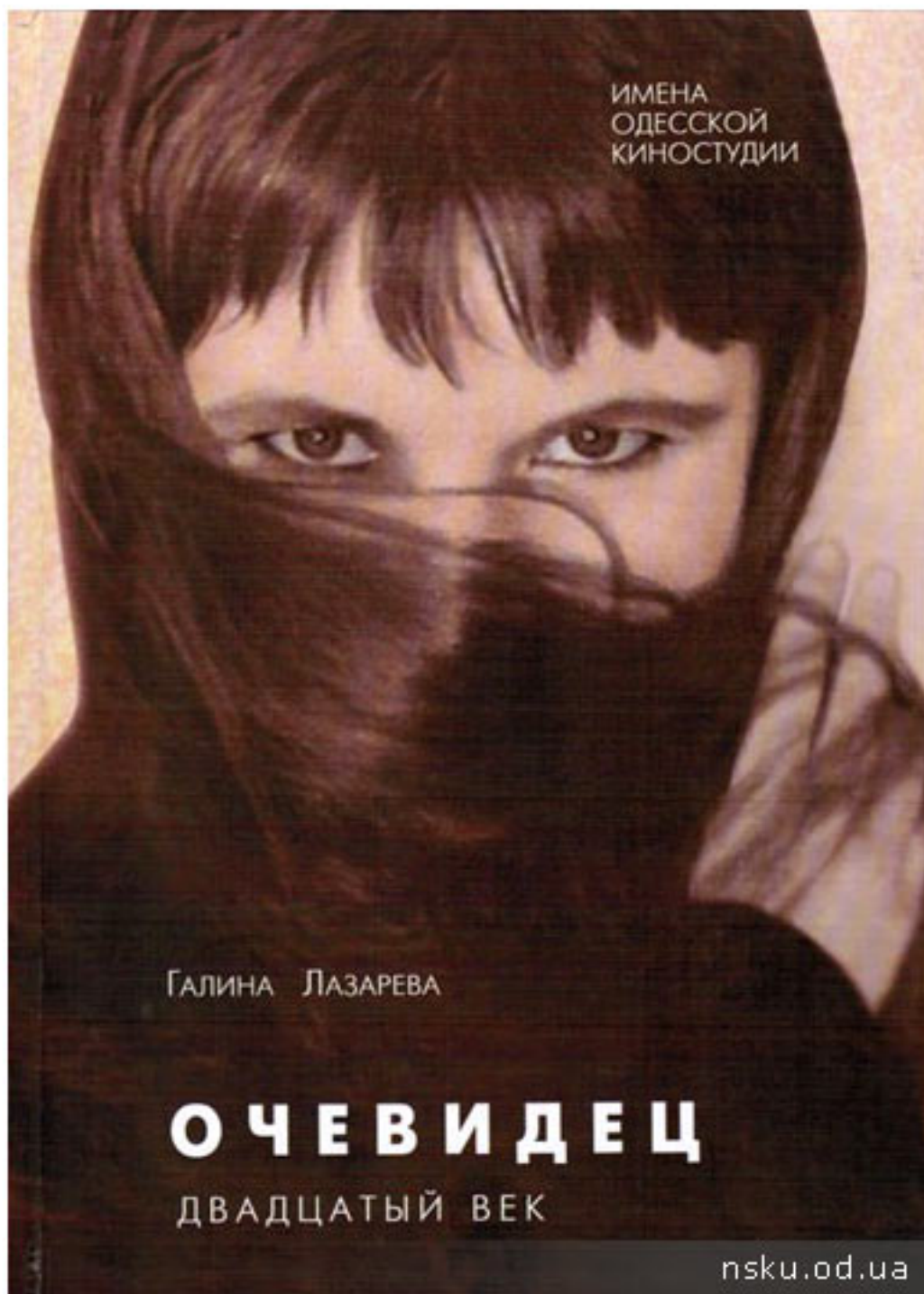

5 августа 2016

Ни для кого уже давно не секрет: потому и привыкли называть Одесскую киностудию легендарной, что тут едва ли не каждый фильм и едва ли не каждое имя – уже сами по себе легенда. А уж когда ветераны Одесского отделения Национального союза кинематографистов Украины делятся воспоминаниями со страниц своих новых книг – и вправду, каждое такое издание мгновенно становится поистине раритетом. И неудивительно, что центральным событием традиционной Международной книжной ярмарки «Зеленая волна» в Южной Пальмире стала **презентация мемуаров Галины Лазаревой «Очевидец. Двадцатый век»**

.

Долгие годы Галина Яковлевна работала главным редактором студии, именно ее автограф стоит на многих документах, открывших дорогу к созданию и выпуску на кино- и телеэкран знаменитых лент Киры Муратовой и Георгия Юнгвальд-Хилькевича, Василия Левина и Ярослава Лупия, Александра Павловского и Виллена Новака, Вадима Костроменко и Вадима Лысенко, Константина Бромберга и Александра Бланка... А когда кинопроизводство в Одессе, отнюдь не по вине кинематографистов, стало сходить на нет - заслуженный работник культуры Украины Г.Я.Лазарева задумала и осуществила издание целой серии книг «Имена Одесской киностудии», и под этой рубрикой вышли воспоминания о режиссерах Радомире Васильевском, Кире Муратовой, драматурге Василии Решетникове... Нынешняя же книга, «Очевидец. Двадцатый век» вобрала в себя лучшее, что было в тех изданиях, и немало нового, поистине уникального материала.

Жюри литературного конкурса «Зеленая волна» в Златой Болоте. Куклджарбаева Жанна, Бектенова Светлана, Куклджарбаева Жанна, Бектенова Светлана

ОДЕСА. МИТТЄВОСТІ РІДНОГО МІСТА

Володимир Ковальов

Для мене народність в Одесі – це не привілей, а відповідальність. Небагато міст мають таку шкереватий вигляд і таку екзотичну життєву історію, як Одеса. Протягом століть сформувалась естетичний код мислі, який неможливо порушити: писати про Одесу, сповісти про Одесу, згадати Одесу можна тільки так, щоб стариме робота одразу дружи і уявляється почуття. Якщо не можна цього – краще не робити, за тебе скажуть інші.

Довелося собі це пережити тому, що добре знав: Володимир Ковальов, теперичний зльвів, усвідомлював, що він невідомий йому глядач, він колеги і друзі не прагнули стати йому недоброзичливцями і фальшиві. Тому зробив свій портретний дебют на святі, використавши багаторічний творчий досвід телевізійного режисера і оператора.

В.І. Ковальов народився у 1940 році в Одесі. У 1960-му з відмінною закінчив технічне училище №8 за спеціальністю механік з ремонту кінематографічної апаратури і приїшов на роботу до Одеської телестудії. Здаві він не думав про те, що його «прожана» і організації телебаченням триватиме 34 роки.

У 1973 році Володимир Іллів закінчив операторський факультет Всесоюзного державного інституту кінематографії і розпочав активну творчу діяльність.

На рахунок Ковальова чимало документальних фільмів, повнометражний телевізійний художній фільм «Поки я з тобою», безліч відповідальних матеріалів для центральних телевізійних каналів. Митця нагороджено багатьма почесними нагородами за операторську майстерність, зокрема Золотою медаллю української журналістики.

І поруч з цим – художня фотографія, яка з кожним роком все більше захоплює Ковальова. Тільки за останнє десятиліття він з успіхом взяв участь у багатьох престижних міжнародних виставках, влаштував декілька персональних фотографічних виставок. Його мистецтву британці глибоко і яскраво погляду на предмети та явища і бездоганний художній смак.

Ковальов – майстер ніського пейзажу. Рідне місто – його головна тема. Здається, що нового можна відкрити в екстер'єрі та інтер'єрі Оперного театру, в ритмах Потьомкінських сходів, в графічних лініях Приморського бульвару, у світлотіні садових і паркових алеї, у бурхливому житті старих будинків центру і Молдаванки? Видається, що можна, якщо одухотворити композицію безмежною фантазією, чарівною гримасою

nsku.